

מסורת הש"ס

א) כמובט לנ: צ"מ 45. ושי"ג ט ג'ליל או מכרו ויכא' כמכובות, א) [כמובות לג: קדושין מג. לקמן עט.] ד) כמובות שם ט) [ערוינן פג. ושי"ג.] ו) [חולין פ. פא. פה: כמובות גל. קדושין מ. לקמן עט.] ו) כמובות גל. חולין יד., ח) שבת לת. פילה י: מרומות פ"ב מ"ג שם ט) [קדושין פג. ושי"ג.] ג) [ע"כ.] ח) [נעלל ע.] ט) [חולין טו., ט) ד"ה ואלה, ט) ד"ה דלן.] ח) ד"ה וי"מ, ט) ד"ה המנעל, ק) ד"ה האל, ר) שיד לע"ג.

»
»

תורה אור השלם

1. כי יגבא איש שור או שור וטבחו או מקרו חמשה דקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השור.
2. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מתקלקלה מות ימות כי כל העשה בה מלאכה ונברתה הנפש יהוא מקרב עמיה.

שמות לא יד

»
»

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה כשלמא ורי וי"ל דימירי כשלמן:

»
»

רבינו חננאל

גנג וטבח ביום הכיפורים משלם ד' הו'. ואקשינא עלה אמאי, והוא עושה מלאכה ביום הכיפורים חייב כרת וכן כל חייבי כריתות שלקו בנפשו מידי כרתו. וקימא לן אין לוקה ומת אין לוקה ומשלם. ומה אמאי לר' מאיר אפילו מת ומשלם אית ליה. גנג וטבח בשבת אמאי פטור והתניא גנג וטבח בשבת, גנג וטבח לעבודה וזה, גנג וטבח שור הנסקל משלם ד' וה' דברי ר' מאיר וחכמי פוטרינן. ופרקינן, מתניתין כטובה בעצמו וכיון דמתחייב בנפשו הוא פטור מן התשלומין, התם כטוב על ידי אחר דאינו מתחייב בנפשו כי שלוחו טבח. ואקשינן, או הכי מאי טעמ' דרבנן דפטרי מלשלם. ופרקינן, מאן חביב ר' שמעי ואין דאמי' שחיטה שאינה ראיה לא שמה שחיטה. אלא שחיטה בשבת שחיטה ראיה היא דתני השוחט בשבת וכויום הכפורים אף על פי שמתחייב בנפשו שחיטתו כשרה. ופרקינן, ר' שמעי סבר לה כר' יוחנן הסנדלר דאמי' המבשל בשבת בשוגג יאכל למוצאי שבת לאחרים ולא לו. במזיד לא יאכל לעומית לא לו ולא לאחרים. ר' שמעי סבר לה כר' יוחנן הבשויטה בבשר כר' יוחנן הסנדלר בבשרו בשבת. ואמרינן מאי טעמ' דר'

אפי' הכי. כי ייחזי לה חייל עליה דעלה איסור אמתן הכא נמי כו': **מלקוט איכא**. משום לאו: ר' מאיר היא. כמסקת מכות דף ד). מעידים אנו כפלוני שחייב לחזירו מאתים זו וגמלאו וזוממין לוקין ומשלמין שלא השם המציאן לידי מכות מציאן לידי תשלומין:

גנג וטבח כשבת. ואע"ג דאיכא חיוב מיתה: **גנג שור הנסקל**. אע"ג דאיסורי הנאה הוא חיוב וכדמני לקמן^[ט טעמא: ובי. שליט חוטא ושולח מתחייב בתשלומי ד' וה' והא קיימא לן דאין שליח לדבר עזירה כמסקת קדושין דף מג:)] אין מכירה אלא בשנים מוכר ולוקח: **הפס.** כי עבד איهو ^ט**דפטרה** ליה לאו משום דלא מיחייב אלא משום דקס ליה כדדצה מיניה: **ר"ש דאמר שחיטה שאינה ראויה כו'.** כדמתן בפרקינן רבי שמעון פוטר בשני אלו: **כשלמא ע"ז ושור הנסקל**. איסורי הנאה יניחו דאמר כמסקת ע"ז דף גז. **אע"פ שאמרנו המשתחוה לבעלת חזירו לא אסרה עשה זה מעשה אסרה: כשוגג יאכל**. אפי' הוא עצמו ואפילו זו ציוס: **כמזיד לא יאכל**. זו ציוס. והוא הדין לאחרים ואידי דמתאן רישא בדדיה מתא נמי סיפא בדדיה והכי איבעי לן לפרושי כהכל שוחטין^ט: **רבי יהודה אומר כשוגג יאכל**. הוא עצמו למוציא שבת וכו ציוס לא הוא ולא אחרים ואידי דבעי למיתנא סיפא בדדיה מתא נמי כרישא בדדיה: **כמזיד לא יאכל**. הוא עולמית אכל אחרים **אולכים:** דברי יוחנן הסנדלר גרסינן **יאכל: יכול אפי' כשוגג**. יאסר כזכילה: **כמזיד אחרתי** לך. קודש הוא היכא דשייך דין מיתה ולא כשוגג: **מעשה שנס דאורייתא**. אסורין כזכילה: להכי

בנפשו שחיטתו כשירה אמרי סבר לה כרבי יוחנן הסנדלר דתנן^א המבשל בשבת בשוגג יאכל כמזיד לא יאכל דברי ר"מ רבי יהודה אומר יבשוגג יאכל במוציא שבת כמזיד לא יאכל עולמית רבי יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים ולא לו כמזיד לא יאכל עולמית לא לו ולא לאחרים מ"ט דר' יוחנן הסנדלר כדדריש רבי חייא אפיתחא דבי נשיאה ²**ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מה קדש אסור באכילה אף מעשה שבת אסורין באכילה** אי מה קדש אסור בהנאה אף מעשה שבת בהנאה **ת"ל לכם שלכם** יהא יכול אפילו בשוגג **ת"ל** ²**מחלליה מות יומת במזיד אחרתי** לך ולא בשוגג פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר מעשה שבת דאורייתא וחד אמר מעשה שבת דרבנן מ"ד דאורייתא כדאמרן ומ"ד דרבנן אמר קרא ^ט**קדש הוא הוא קדש** וראין מעשיו קדש בשלמא למ"ד דאוריית' אמטו להכי

משני מתני' דאי כר"מ אפי' טובח כשבת נמי וי"ל דהוה מוקים מתני' כדלא אחרו ציה וכדבי יוחנן דאמר חייבי מלקיות שוגגין חייבין בתשלומין והכי עניי רבה התם מתניתין דאלו נערום: **אן** ארבות את השליח. ומאן דמגריך או לחלק דריש מתחת לרבות את השליח: **בשלמא** ע"ז ושור הנסקל שחיטה שאין ראיה היא. הך סוגיא אמאי כמ"ד כשחוטט (חולין דף מ.) אדם אוסר דבר שאין שלו עשה זה מעשה דעלוגתא דמתאי היא וא"ת והא אמר התם דאפילו למ"ד אדם אוסר הני מיילי עובד כוכבים אכל ישראל לנעורי קמחיין ואכתי שחיטה ראויה היא וי"ל ^א כשנתן רשות לשליח לשחוט כרצונו ואפי' לע"ז דאין שייך לומר לנעורי צעלים קמחיין שהשליח סבור שהוא של גנג: **המבשל בשבת**. מפורש כפרק הניזקין (גיטין דף גג. ושם^ט): **מה קדש אסור אף מעשה שבת אסורים**. וא"ת ולא ליכחז לא קדש ולא לכס ואנא ידענא דאיסרי מלא תאכל כל תועבה כל שמעצתי לך הרי הוא ככל תאכל וי"ל דאי מהתם ה"א אפי' שוגג להכי אינטיריך למיכתב הכא ולסמכיה למחלליה לומר כמזיד אחרתי לך ולא כשוגג: **היא קדש ואין מעשה קדש**. ולא סגי דלא ליכחז לא היא ולא קדש דמכל שמעצתי לך הוה אסרינן כזכילה והכי איתא כהדיא כפרק כל הבשר (חולין דף קטו. ושם^ט): **א"ל** ^א**מ"ד דרבנן אמאי פטרי רבנן**. הוה מצי למימר דלא דרשי או ותחת לרבות

את השליח אלא דלא ניחא ליה למימר פלוגי בשליח ואס תאמר והא משמע לקמן דאפי' כדרבנן פטרינן שחיטה שאין ראיה דהא בעי למימר ארובה דקסבר ר' יוחנן דחולין שנשחטו צעורה לאו דאורייתא וקפתי רבי שמעון פוטר בשני אלו וי"ל דעל כרחק לא בעי למימר דלאו דאורייתא אלא לת"ק כדפרק כיסוי הדם (חולין דף פה: ושם) דייקנין כהדיא דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו צעורה דאורייתא מדמתן כפרק בתרא דתמורה (דף לג:) רבי שמעון אומר חולין שנשחטו צעורה ישרפו וכן חיה וכי דייק התם ממתניתין דתמורה הוא הדין דהוה מצי למידק ממתניתין דקתני רבי שמעון פוטר בשני אלו:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עא.

משום דקא ייחזי לה הוי אמתן פי' כיון שגריך לתת לה ללאת ידי שמים אפי' לא היה עומד כחצירה חשיב אמתן ולא מתנה ה"נ הויא מכירה וכן משמע כהשוכר את הפועלים (ב"מ דף לא. ושם) דחייב ליתן ללאת ידי שמים דאמר התם החוסס את הפרה ודש זה לוקה ומשלם ד' קצים לפרה וג' קצים לתמור ופריך והא קיימא לן דאין לוקה ומשלם ומשני רבא אמתן אסרה תורה אפי' בל על אמו וא"ת דצפרק בן סורר ומורה (פסחדיין דף עב. ושם^ט) אמרינן רבא איגיניבו ליה [דיכרין] כמתחמת האדריניהו ניהליה ולא קבליניהו הואיל ונפק מפומיה דרב דבדמים קניניהו ואס היו חייבין ללאת ידי שמים אמאי לא קבליניהו וי"ל שס לא היו מחזירים אלא משום שהיו סבורים שחייבין להחזיר מן הדין:

והא קי"ל דאין לוקה ומשלם. הכי נמי פריך אמתניתין דאלו נערום (כמובות דף לג. ושם^ט) ותימה דהא כקנס משמע דמודו כולי עלמא דלוקה ומשלם דילפינן ממוזיא שם רע כדמוכח בפ"ק דמכות (דף ד. ושם) דהוי גמתינן ככל דוכמתן ממוזיא שם רע אי לאו דאיכא למפרכי מה למוזיא שם רע שכן קנס וכדי רשעמו נוקי כשאר ממון דלאו קנס דוחק לומר דרבנן פליגי אדרבי מאיר וסברי עדים וזוממים קנסא הוא וכדי רשעמו צעדים וזוממים כמיז למימרא דאפי' כקנס משום רשעה אחת אחת מחייבו ואי אחת מחייבו משום שמי רשעיות וי"ל דודאי אי לאו דאיכא למפרכי מה למוזיא שם רע שכן קנס הוה ילפינן ככל דוכתא דלוקה ומשלם והוה דרשינן כדי רשעמו לדרשה אחרת כדדרשינן כאלו נערום אכל השתא דאיכא למפרכי ומוקמי כדי רשעמו דאין לוקה ומשלם מהשתא ילפינן ככל דוכתין מהתם דאין עדים וזוממים לוקין ומשלמין אפילו כקנס כדכל ענין אמרה תורה דאין עדים וזוממים לוקין ומשלמין אפי' כשעה שהעידו שקר טבחו ומכרו דהוי קנס ומעדים וזוממין ילפינן טפי ממוזיא ש"ר דעיקר מלקות כמיז כהן ומלאו דחסימה דסמנין ליה ילפינן לכל המלקיות: **כמזובה ע"י אחא**. ואס תאמר ולרבה דאמר כפרק אלו נערום (כמובות דף גז. ושם^ט) דלרבי מאיר חידוש הוא שחדשה תורה כקנס דאף ע"ג דמקלט משלם היכי הוה

משני מתני' דאי כר"מ אפי' כשבת נמי וי"ל דהוה מוקים מתני' כדלא אחרו ציה וכדבי יוחנן דאמר חייבי מלקיות שוגגין חייבין בתשלומין והכי עניי רבה התם מתניתין דאלו נערום: **אן** ארבות את השליח. ומאן דמגריך או לחלק דריש מתחת לרבות את השליח: **בשלמא** ע"ז ושור הנסקל שחיטה שאין ראיה היא. הך סוגיא אמאי כמ"ד כשחוטט (חולין דף מ.) אדם אוסר דבר שאין שלו עשה זה מעשה דעלוגתא דמתאי היא וא"ת והא אמר התם דאפילו למ"ד אדם אוסר הני מיילי עובד כוכבים אכל ישראל לנעורי קמחיין ואכתי שחיטה ראויה היא וי"ל ^א כשנתן רשות לשליח לשחוט כרצונו ואפי' לע"ז דאין שייך לומר לנעורי צעלים קמחיין שהשליח סבור שהוא של גנג: **המבשל בשבת**. מפורש כפרק הניזקין (גיטין דף גג. ושם^ט): **מה קדש אסור אף מעשה שבת אסורים**. וא"ת ולא ליכחז לא קדש ולא לכס ואנא ידענא דאיסרי מלא תאכל כל תועבה כל שמעצתי לך הרי הוא ככל תאכל וי"ל דאי מהתם ה"א אפי' שוגג להכי אינטיריך למיכתב הכא ולסמכיה למחלליה לומר כמזיד אחרתי לך ולא כשוגג: **היא קדש ואין מעשה קדש**. ולא סגי דלא ליכחז לא היא ולא קדש דמכל שמעצתי לך הוה אסרינן כזכילה והכי איתא כהדיא כפרק כל הבשר (חולין דף קטו. ושם^ט): **א"ל** ^א**מ"ד דרבנן אמאי פטרי רבנן**. הוה מצי למימר דלא דרשי או ותחת לרבות את השליח אלא דלא ניחא ליה למימר פלוגי בשליח ואס תאמר והא משמע לקמן דאפי' כדרבנן פטרינן שחיטה שאין ראיה דהא בעי למימר ארובה דקסבר ר' יוחנן דחולין שנשחטו צעורה לאו דאורייתא וקפתי רבי שמעון פוטר בשני אלו וי"ל דעל כרחק לא בעי למימר דלאו דאורייתא אלא לת"ק כדפרק כיסוי הדם (חולין דף פה: ושם) דייקנין כהדיא דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו צעורה דאורייתא מדמתן כפרק בתרא דתמורה (דף לג:) רבי שמעון אומר חולין שנשחטו צעורה ישרפו וכן חיה וכי דייק התם ממתניתין דתמורה הוא הדין דהוה מצי למידק ממתניתין דקתני רבי שמעון פוטר בשני אלו:

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

עא א מיי' פ"ג מהל' גניבה הלכה א ופ"א מהלכות נערה הלכה יא ופי"ח מהלכות סנהדרין הלכה ב ופי"ו מהלכות תרומות הל' ו ופ"ד מהל' חובל הלכ ט טוח"מ סי' שט:

פ ב מיי' פ"ג מהלכות גניבה הלכה ג סמג ענין עא טוח"מ סי' שז טו"שע"ח ח"מ סי' שאל:

פא ג ד מיי' שם הל' ו טוח"מ סי' שז:

פב ה מיי' פ"ב מהל' שחיטה הל' ו וענין בנתי"מ ופי"ד הל' ו פ"ב מהל' גניבה הל' ט סמג ענין סד עא טו"שע"ח סי' נז ספיף ט וסי' כח ספיף ח וטוח"מ סי' שז:

פג ו מיי' פ"א מהל' שחיטה הלכה כט סמג ענין סג טו"שע"ח י"ד סי' יא ספיף ב:

פד ז ח מיי' פ"ו מהל' שבת הלכה כג סמג לאין סה טו"שע"ח א"ח סי' שית ספיף א:

»
»

מוסף רש"י

גנג וטבח בשבת. איכא חיוב מיתה וכן לעגלות כוכבים (כתובות גז.). כטובה על ידי אחר. הגנג צוה לשלוחו לשחוט (שם). וכי זה חוטא וזה מתחייב. וכי שליח חוטא ושולח מתחייב קנס דלרעבה וממסה, והא קי"ל בקדושין (מג.) אין שליח לדבר עבירה (שם). מה מכירה ע"י אחר. אי אפשר אלא ע"י אחר, שהלוקח לוקחו ממנו (שם) אינה מתקיימת אלא ע"י אחר, הגנג מוכר הלוקח לוקח, אף טביחה ע"י אחר. אפילו טבחה שליח משמע הגנג בתשלומי דריש' (קדושין מג.). תחת לרבות את השליח. תחת השור, וכן תאמכט יטלם כשור (כתובות גז.). דאיילו עבד איחוי לא מוחייב. דהא מקטל (שם). לאו משום דלא מוחייב. הויא, דהויאנא רמיא עליה אלא משום דקס ליה כדדצה מיניה (שם). שחיטה שאינה ראיה. לנכילה, לא שמה שחיטה. וכל חיוב ואסור כהא על ידי שחיטה אינו מל עדים (קדושין נח.). בשלמא ע"ז. דחובי כדשלמא ע"ז שור הנסקל דינו אסור כהנאה כדאמרין (לעיל מה.) ממשמע שנאמר קול יסקל איני יודע שהוא נעלה ונעלה כי (כתובות דף יז.) הוא עצמו ואף כשבת (גיטין גג. וחולין יז.) ואין נזיק להמתין עד הערב כבדי שיעשו, דהא דלאמרין לערב כבדי שיעשו לית ליה ל"מ אלא היכא דעבד ישראל איסורא ועבדו דאיכא חיוב, דלא נמטייה הנאה מאיסורא, אכל הגאס לא (חולין דף יז.) במזיד. דלאו אסורא, לא יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראליס אולנס (כתובות דף יז.) לא יאכל הוא משום קנס אכל אחרים אולנס (חולין דף קטו.). ר' יהודה אומר בשוגג יאכל. הוא עצמו, למוציא שבת. לאחר שהממין כבדי שיעשו, אכל כשבת לא, דקניס שוגג אטו מזיד (וביטרי' כתובות דף יז.) והוא הדין לאחרים דאע"ג כשוגג חיוב סקילה ליכא עפירה מיהא איכא ובעינן כבדי שיעשו, דלא נמטייה הנאה מעפירה, ואידי דבעי למתני סיפא לא יאכל עולמית בדדיה, אכל לאחרתא שרי, דלאו דעבד איסורא קנסאו רענ אכל אחרתא לא, מני נמי רישא בדדיה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. הוא עולמית אלא אחרים (כתובות דף יז.). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשוגג יאכל למוציא שבת לאחרים. לישאל (שם) כבדי שיעשו, כר' יהודה דמטי ליה עפירה אף כשוגג, ועדיפת מזרי ידועה לא במזיד. דלאו אסורא, אלא אחרים דלא עבד איסורא לא קנסו, אלא כבדי שיעשו ימטינו דלא מיהמי מעפירה (חולין דף יז.) במזיד לא יאכל. כר' יאכל. זו ציוס עד שתמכר ובעדי שיעשו, והוא

הדין לאחרים נמי דאסור למכילה זו ציוס, דעעמא משום דלא נמטייה הנאה מאיסורא הוא וכי שרי לאורתא כבדי שיעשו לא מטי לו הנאה מיניה, ואידי דמתא רישא בדדיה דאשמעינן רבנא להסירה, מני נמי סיפא בדדיה (שם) לא יאכל הוא לנולס, אכל אחרים ישראלי